

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

¡SUFRAGI UNIVERSAL!

Un espectacle més grotesch la celebració de unas eleccions a Espanya! Hauria de ser—per lo que significa—la funció més solemne del nostre poble, perquè 'ls diputats que se'n van a Madrid ab un' acta a la butxaca s'emportan la facultat soberana de aprobar las lleys y de votar los impostos, de regular los sacrificis que s'exigeixen al país, de fiscalisar la administració pública y de condemnar enérgicament tots los abusos que puga cometre 'l poder contra la llibertat y contra la butxaca dels ciutadans.

Procuradors del poble, lo que menos haurian d'estar adornats de las mateixas condicions que s'exigeixen als simples procuradors de fincas: haurian de tenir una regular inteligencia, una gran moralitat y un zel perfecte en favor dels interessos que se 'ls confian.

Y no obstant, res d'aixó se 'ls demana, perquè 'l país ja no pot demanar res. Es inútil que 'ls espanyols se proposin fer un cop d'home: no hi ha remey: han d'eixir diputats las personas que 'l govern designa: las corts serán conservadoras sempre que manin los conservadors: fusionistas, quan en Sagasta 's trobi dalt del candellero.

Lo país necessita custodis fidels y vigilants dels seus interessos y de la seva llibertat, y li donan gossos que se'n van darrera 'l flayre de una tallada remenant la cua.

Las corts formadas aixís passen a ser una llopada. Y 'l país es sempre carn pèl llop.

Contemplin, un moment, l'espectacle de unas eleccions.

Lo que 'l govern no logra per medi de l'inposició ó de la influencia, ho conseguixen los candidats ministerials apelant a la trafica més descarada, com si 'ls abusos que 's cometen contra la confiança del país, no fossen verídaders delictes; dignes de universal reprobació.

No hi ha persona honrada qu'estrenyi la má del estafa ó del falsificador.

Y no obstant en lo terreno polítich, los que falsifican firmas per guanyar una mesa, ó 'ls qu'estafan un' acta per anar al Congrés a votar lleys, passen plessa d'espavilats y ningú 'ls mira ab despreci.

Aquesta moral acomodaticia, produheix, com no pot menos las més desastrosas conseqüencias.

Robar una pesseta d'un particular es delictes qu'inspira horror; en cambi 's roba al govern tot lo que 's pot, sense temor de avergonyirse.

La immoralitat electoral, no sols engendra representacions ficticias y perjudicials a la vida del país, sino que infiltrantse fins a las últimas capas de la societat,

produheix la desorganisació en tots los rams de l'administració pública, donantse 'l cas de que sent nostra nació la que contribuheix més considerablement a sostenir las cargas del estat, se troba sempre empanatagada en l'abisme sens fondo del déficit.

Que 's gosin en la seva obra, los que van ofegar, a poch de haverse implantat, lo sufragi universal.

Perque, hi ha que desenganyarse, l'únich remey qu'existeix contra tanta corrupció y tanta vergonya, es lo sufragi universal, lo dret de elegir als representants dels país, reconegut per un igual, a tots los espanyols, sense distinció de classes, fortunes, ni categorías.

No hi ha res tant fácil per un govern poch escrupulós, com corrompre y anular un cens limitat a determinadas personas. Generalment, las que tenen medis de viure independents se'n cuydan poch de la política: al primer entrabanch retrocedeixen y 's fican a casa seva. Anéu avuy als electors privilegiats y diguéulos que votin, y 'us mirarán ab llástima.—¿Qué 'n treuriam de ferho? 'us contestarán: ¿qué per ventura no t' 'l govern medis suficientes per anular nostres esforços?

Regoneixéu en cambi 'l dret de votar a tot lo país, féu que per cada elector actual n' hi haja cent, y en determinats cassos, davant de certas indignitats, davant de la ruina, la miseria y la vergonya de la nació, s' alzará una massa poderosa per posar a ratlla als governants.

De las urnas sortirá llavors lo remey contra 'ls mals que 'ns afligeixen: lo país mirará per ell: lo malalt se curará a si mateix.

No hi ha cap rahó per sostenir un estat de cosas, que anant seguint com fins are, redunda únicament en benefici dels partidaris del absolutisme. Si 'l régimen parlamentari continua sent, com fins are, una parodia, es natural que desapareixi: es més logich l'absolu-

tisme desembossat y franch de un home sol, que l'absolutisme disfressat de molts personas.

Hi ha ademés una consideració digna de tenirse en compte. ¿Per qué 's regoneix lo dret de votar solzament a contadas personas, que no volen ó no saben ferne us, y 's nega a tantissimas altrás, que ab gust 'l utilisarian? ¿Quina rahó existeix per establir semblant diferencia?

Lo cens, diuhen los partidaris del sufragi restringit, regoneix lo dret electoral, en los que contribuheixen a las cargas del Estat. Pero al dir aixó están en un error. No son solzament los que pagan contribució directa 'ls que pagan: avuy paga tothom, desde 'l obrer al potentat. La contribució de consums pesa de una manera especial sobre las classes proletarias. Quan 'l obrer alsa 'l porró, ja 'l govern se li ha begut per endavant una part del vi qu'ell destinava a reparar las sevas forsas: quan se fica un tros de pá a la boca, també 'l govern se li ha adelantat enduhentsen 'hi un bon tros.

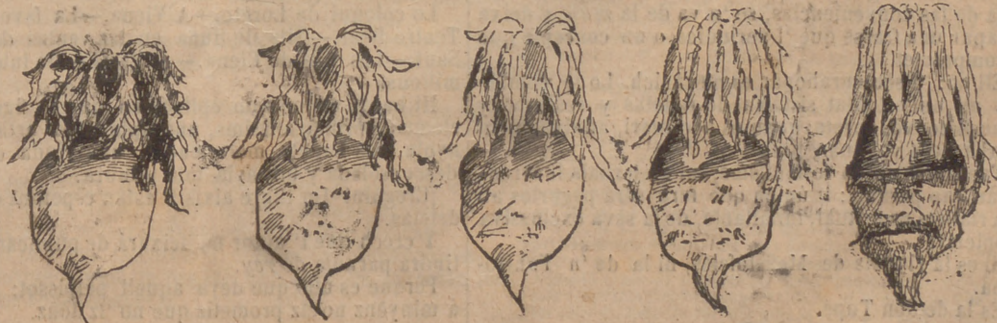
Ademés si 'l industrial paga 'l subsidi al recaudador de contribucions, ayants lo paga 'l consumidor al mateix industrial: si al propietari li aumentan la contribució, ell per la seva part, aumenta 'l lloguer al inquilino.

De manera que tot surt de la massa de poble que treballa y sua; de aquesta massa de poble que tenint de doblegarse a tots los debers, no disfruta del primer dret que li correspon, ó siga de la facultat de contribuir a la formació dels poders públics y de intervenir, per medi de sos legítims representants, en la gobernació del Estat.

En una paraula: lo sufragi universal s' imposa avuy per un doble concepte: com una reparació deguda al poble despossehit injustament del dret de governarse, y com un remey contra 'ls abusos y 'ls escándols insoportables que forman avuy lo corteig obligat de todas las eleccions espanyolas.

P. K.

L' HÉROE DE SAGUNTO.

Segons diuhen, lo seu cap era un nap; y si actualment sembla un home, pèl talent continua sent un nap.

DON TUPÉ.

(FOTOGRAFIA AL CARBÓ)

GRAN figura; sobre tot mirada d'esquena.

Aixís com las criaturas se fan fortas anant de tomballons, ell se 'n ha fet donant cops de cap desde las alturas del poder a l'arena de la oposició, y vice-versa.

La seva vida, desde que va adquirir notorietat en lo tablero polítich, pot explicarse en pocas paraulas: treballar desesperadament pera pujar al candellero, y quan ha sigut al candellero fer tots los disbarats imaginables per caure aviat.

Si per cada atach que se li ha dirigit li haguessin donat una punxada, avuy la pell de don Tupé semblaria un garbell dels més espessos.

Los grans homes se coneixen per las sevas obras: en Romero Robledo es deixeble d'ell; ell l'ha fet, ell l'ha educat, ell li ha comunicat aquesta travessura que es la admiració dels amichs y la desesperació dels contraris.

¿Qué tal será 'l mestre que treu deixebles d'aquest calibre?

L'insigne caricaturista Ortego va tenir una idea extraordinariament fells al inventar lo *tupé* del nostre héroe. Qui l'ha vist una vegada, ja haurá observat que 'ls seus cabells no tenen res de particular: més aviat blancs que negres, tirats enderrera y bastant ben pentinadets, no presentan ni remotament la forma esparverada que 'ls dibuixants li atribuixen.

Y á pesar d'aixó, 'l *tupé* existeix, altiu, orgullós, desafiant las ventadas de la opinió... é inclinante al buf de las perfumadas brisas del poder.

Una idea falsa, encara que de moment s'imposi, queda desvanecuda y enfonzada passada la primera impresió.

Lo *tupé* del nostre tipo, nó: viu y viurá mentres ell visqui, com visqueren las orellas de 'n Posada Herrera.

Per més anys que passin, ningú deixarà de representarsel ab lo famós *tupé*. 'N tó, n' ha tingut y 'n tindrà.

Encara que 's torni calvo.

Los cops del mall endureixen lo ferro: los tratassos de la opinió deuen haver enfortit també la seva ànima, y especialment la seva cara.

Es precis tenir l'ànima molt ben templada y la cara molt... sólida, pera presentarse davant del món ab l'olimpica frescura que gasta don Tupé.

Company de 'n Prim y un dels principals autors de la Revolució del 68 y de la Constitució del 69, avuy s'ha olvidat ja de la intervenció qu'ell va tenir en aquell memorable moviment; y en quan á la Constitució qu'ell va ajudar á fer, si hi pensa es per dirne mal ó ridiculisar-la.

Va ser un dels que més va cridar ¡Abaix aixó! y ¡Mori alló! y després ha sigut un fervorós servidor d'alló y d'aixó, com si no hagués succehit res.

La Restauració va plantarlo al carrer, y després l'hem vist ajonollantse als peus de la Restauració.

En Martínez Campos va ferlo saltar de la poltrona presidencial, y en Martínez Campos y ell han arribat á aparellarse ab més efusió que dos colomets novells.

Y encara no s'ha acabat la llista. Si Déu no li fa algun mal joch, quedan á don Tupé prou anys de vida pera donarnos més probas de la seva falta d'aprensió y de las sevas espléndidas tragaderas.

Si se 'ns perdona la comparació, dirém qu' es com l'avestrús: tot s'ho empassa; pero tot ho digereix.

Tè més *tupé* al ventre que á la inteligéncia.

Qu' es ja tot lo que 's pot dir.

Com á orador no t'è rival.

Y no precisament per lo que diu, sino per lo que deixa de dir.

No hi ha ningú com ell per guardarse al pap lo que no li convé que surti fora.

Un orador fogós y eloqüent, en certs instants, s'olvida de las convenièncias, se 'n va de la *muy* y deixa escapar una frase que 'l perjudica ó un concepte que 'l compromet.

Ell nó: 'l seu enraonar es mecánich. Lo t'è combinat ab un estudiad sistema de rodetas y ressorts, y quan li convé, apreta; quan es necessari, afluixa; quan es allá hont vol anar, para.

Tancantse ell en lo mutisme, ni ab ternals li arrencaràn cap paraula: l'únic que farà será pagarlos ab una rialleta espiritual, inimitable, de la seva exclussiva propietat.

Ni es la rialleta de Mefistófeles, ni la de 'n Fontrodona.

Es la de don Tupé.

Pero la seva especialitat es lo maneig del aparato electoral. En aquest rengló es un portento, un héroe, un semi-déu.

Lo seu sistema es obrar y callar, deixar que tothom demani, dir que si á tots los pretendents per treuresels del davant, y quan arriba 'l moment decissiu, donar lo gran *camelo* del sigle als pretendents, al país y á la sinceritat electoral.

La seva vareta màgica es infalible; fa miracles. Demá ho sentirán á dir.

FANTÁSTICH.

UN CONSELL.

En diversos punts de Catalunya 'ns fan l'honor de dirignos una pregunta.

Es aquesta la següent:

«¿A qui han de votar en las próximas elecciones los republicanos que tenen vol?»

Aném á contestar categóricament.

Abstinguense de votar, baix tot concepte, á cap candidat monárquich. No cedeixin sobre tot á consideració de ordre local: ni un vot republicá pels conservadors, ni un vot republicá pels fusionistas: res pels esqerrans, res tampoch pels romeristas. Tant valen pels cas los uns com los altres. Entre ells y 'l partit republicá hi ha un abisme.

¿Saben á qui han de votar? En los districtes ahont se presenti candidat partidari de las ideas republicanas, votin al candidat republicá, sense distinció de fraccions.

Y en los districtes—que serán los més—ahont no se 'n presenti, concedeixin lo vot per acumulació á don Francisco Pi y Suñer, á fi de que arribi á reunir los 10.000 que li donarán dret á tenir asiento en las próximas Córts.

No sigan exclussivistas. Si no la confusió de principis, admet tothom avuy com avuy la bona inteligéncia y l'armonia entre tots los republicans.

Ab aixó queda evacuada la consulta.

BATALLADAS.

«ha publicat lo manifest de coalició republicana. Es un document sever y al mateix temps benévot per tots los republicans, en que no s'indica 'l més mínim ressentiment.

Prenguin exemple de aquest manifest los periódichs que ab excesiva lleugeresa han inaugurat una campanya de difamació y de insult contra certas figuras de la gran familia republicana.

Podrá no ferse la coalició; pero la bona inteligéncia y sobre tot lo respecte mútuu s'imposan com una necessitat imprescindible.

La célebre fábula de Micifuf y Zafiron, dos gatots que després de menjarse un capó que hi havia al ast, van deliberar seriament si havian de menjarse l'ast també, acaba de reproduhirse en lo ministeri.

Lo govern de 'n Sagasta ha dictat ordres terminants de que sigan entregats als tribunals, sense cap género de contemplacions, tots quants intentin exercir coaccions sobre 'ls electors.

¿Entenen bè? Sobre 'ls electors. Que son los capons de la fábula. La trafica electoral se 'ls ha menjat á tots. ¿Cóm ha de ser possible, donchs, que sobre d'ells s'exerceixi la més mínima coacció?

Sembla que á Paris se publicarà dintre de poch un libre titulat *Tres millons!*

La major part dels successos de l'obra se desrollan aquí á Espanya.

Los titols dels capitols més interessants, son, segons sembla, 'ls següents:

Lo coloqui de Loreto.—A Viena.—La favorita en lo Teatro Real.—Nits de lluna en las ventas del Esperit Sant.—Los fills de Elena.—A Paris.—De luto y ¡Tres millons!

Hi haurá ademés un epilech en que hi figuran com elements principalissims, una aplaudida artista espanyola, dos baillets molt macos, una viuda egregia y desconsolada y un' avia tota ternura.

¿Creguin! Un libre aixís l'están esperant com canelletes.

Y crech que l'autor no deixarà de publicarlo, y que tindrà paraula de rey.

Perque es alló que deya aquell palpissot: A Sanz y á minyonz no 'lz prometiz que no 'lz donz.

Lo delegat del govern á la Seo de Urgell va prohibir que 's toqués l'himne de Riego, en obsequi del candidat republicá Sr. Zulueta.

Es estrany que 'ls progressistas reneguin del himne de Riego ¿veritat?

Jo ja ho veig: lo seu mal no vol soroll.

Planxas del *Diluvi*:

Va dir que s'havia mort lo cedro de la Plassa de la Universitat, qu'era l'arbre de la llibertat, plantat en 1869, sent aixís que l'arbre de la llibertat qu'era un roure, havia ja mort en aquell mateix siti feya ja qui sab los anys.

Va anunciar després que havia arribat lo Sr. Figuerola á Barcelona y que molts dels seus correligionaris l'havian anat á rebre y saludar á l'estació del ferrocarril. Y en efecte, ni va arribar en Figuerola, ni cap dels seus correligionaris va tenir perque anar á l'estació.

Vaja fentho aixís l'acreditat diari. Ab aixó y anunciar que 's paralisan los traballs de l'Espanya industrial, demostrará que l'arca de Noé, durant lo *diluvi* estava plena de guatllas.

¿Volen llegir un suelto traduht de un periódich de Viena?

Llegéixinlo qu' es molt curiós:

«Si hem de creure una carta particular de Madrid, lo ministre representant de Italia va estar l'altre dia á visitar á la Reyna Regent.

—«Admiro, conta que va dirli lo ministre, lo tacte polítich de que V. M. está donant probas, y en nom del meu soberá faig vots fervents, perque V. M. ocupi molts anys lo trono.

—«¡Oh, va replicar la reyna Cristina ab dolorós accent: vostres desiljos no están d'acort ab los meus. Jo no tinch més que 'l de donar un rey á Espanya y anar tot seguit á reposar ahont reposan D. Alfons y D. Mercé.»

¿Eh? ¿qué tal? ¿qué 'ls sembla?

A major abundament fa públich l'*Imparcial* que la reyna está trista y desitja morirse.

Y á major abundament encare, la vigilia de marxar la reyna Isabel al estranger, un gran número de personaljes de la noblesa van anar á Palacio á despedirse d'ella. La reyna Cristina, per la seva part, no 's va moure del seu quarto, sense deixarse veure de ningú.

No he pogut comprovar una cosa y ho sento molt: si las senyoras de l'aristocracia duyan pintas al monyo, com al temps de la monarquia de D. Amadeo de Saboya.

Dirán que soch curiós.

Pero aquellas pintas tant significativas, van ser llavors, de moment, las precursoras de una cosa.

¿Y per qué no hem de dirho clar? Van ser precursoras de la República.

Y mirin, si are aquesta bona senyora tornava, no li deixariam desfer lo monyo tant fàcilment.

CARTAS DE FORA.—En la iglesia de Granollers, ab motiu de la missió, s'está celebrant cada dia una verdadera funció de putxinetlis. O si no judiquin. Puja á la trona un predicador de Barcelona y á una altra trona hi puja un dels vicaris de la vila.—¿Qué tal Cristófol? diu lo predicador; vinch ab lo pap plé y vull vuidarilo; digas pastanaga, digas: de que serveixen aquets paperots que venen, que 'n diuen Butllas?—L'altre respon qu'equivalen á la llicència per anar á cassar: que serveixen per menjar llet, ous, etc., etc., durant la Quaresma.—En aquest tò continuan llargament, y l'auditori vinga riure.—A l'altre vicari, en lloch de Cristófol l'hi diu Perico; pero la comedia es sempre la mateixa.

Després lo predicador qu' es un tal Mossen Homs de Barcelona, 's desahoga contra las modas de las donas, contra 'ls cabells que 's deixan sobre 'l front y contra 'ls culeros (sic), y per últim las emprèn contra la escola laica, dihent que en ella donan á llegir als deixebles los llibres de Satanás y que 'ls ensenyan á renegar.—Se necessita no tenir enteniment ni conciencia, per prostituhir de aquesta manera la cátedra del Esperit Sant.

L'escena passa á Palou, poble situat á mitja hora de Granollers. Un pobre t'è un atach de mort en los porxos: los vehins envian á buscar lo rector, y aquest no 's presenta. L'infelis afina sense sagraments: los vehins li costegan la caixa; pero 'l rector se nega á donarli sepultura per amor de Déu.—Correcció á las obras de misericordia: «Enterrar als morts, si portan la butxaca plena.»

Lo dia 23 de Mars un vicari de la iglesia de Hostafranchs doná una tremenda bofetada á un pobre noy que anava á doctrina. Está vist: las pessas de dos se tornan céntims; los porrons litros y la doctrina cristiana bofetadas.

ELECCIONS.

(DIÁLECHS REALISTAS.)

ENTRE ELECTORS LEGALS.

—¿Qué tal! ¿ja está preparat per demá?—¡No tinch d'estarho!

En tot avuy que no paro.

—Y bè ¿qué ha determinat?

—Miri, 'm llevaré á las sis, pendré la nena y 'l nen, y apa, xano xano al tren.
—¡Al tren!—Sempre hi vaig aixís.
—¿Y abont votará?—¡Ay carat!
—¿Jo votar? ¡Vaja á la porra!
—Si penso estar-me á la torre tot lo dial...—(¡M' ha clavat!)

ENTRE ELECTORS ILEGALS.

—¿Que no ha vist la usurpació que m' han fet?—¿Qué li ha passat?
—Que jo no estich apuntat com elector.—¡Bah! Com jo.
—¿Y també es contribuyent?
—¿Que si ho soch! Pues t'è rahò... ¡y quina contribució!
—¡Pero, home, aixó es indecent!
—Mès ho es lo que vaig á dí.
—¿Qué?—L sereno del veynat diu que avuy li han ordenat que vaji á votar per mí.

ENTRE CANDIDATS.

—¡Vaja! Ja sè que vosté t'è 'l districte assegurat.
—En efecte; hi treballat lo que 's diu ab molta fé.
No crech que hi haji ningú que haji suat més que jo...
Y vosté ¿cóm ho t'è aixó?
—Triunfaré, n' estich segú.
—Haurá fet una excursió pèl districte, ¿eh?... la vritat...
—¡Cá, cá, cá! No mès hi anat á casa 'l gobernadó.

ENTRE ROMERISTAS.

—¿Es dir que no hi ha manera de treure ni un diputat?
—No senyor, no; havém trobat qui 'ns ha pres la delantera.
—¿Ni ab las midas tant ben presas?
—¡Cá! No las hem presas bé.
—¿Ni tramj eiant?—No potsé; hem perdut totas las mesas.
—Al menos probém la sort bellugant tot lo partit.
—Pero, home... ¡si han prohibit que vaji á votar cap mort!

ENTRE COMEDIANTS.

—Vaja, demá 'l rengló cómich crech que patirá.—¿Per qué?
—¡Com que per tot hi ha d' havé gran espectáculo económico!...
—¿S' obran nous teatros potsé?
—Casi, casi; crech que sí.
—¿Casi, casi? ¿qué vol dí?
—No ho comprens?—No massa bé.
—Pues es lo més natural...
—Donchs, fill, jo no t' entench, creu.
—¡Demá 's fa per tot arréu la Comedia electoral!

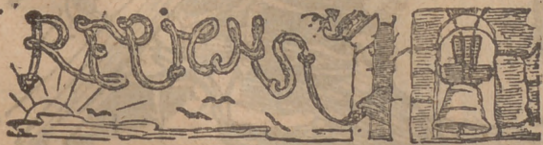
ENTRE MUNICIPALS.

—Oye, Xanxas, ¿sabes tú qué ténim de hacer demá?
—Creo qu' hem d' aná á votá.
—Pero... ¿n' estás bien segú?
—¡Hombre! 'L cabo Xeringuilla ahoy mismo lo ha contado...
—Es que á mi me han ordenádo que me afeytès la perilla.
—Entonces, ya ho sabes tot...
—¡Cómo!—Sí; esto de afeytarte, es para desfigurarte cuando vayas á dá 'l vot.

ENTRE MINISTERIALS.

—¡Ah, ah! demá es lo gran dial.
—¿Lo gran dia? ¡Ay ay! ¿de qué?
—Demá havém de sapigúe qui surt...—¿Quina tontería!
—¡Cóm! ¿no es demá 'l día quatre?
—En efecte, si senyó.
—¿Y no es demá la elecció?
—¡No 'n volia saber d' atre!
—¿Vol veure quins diputats surten?—Sí—Passi la vista per sobre d' aquesta llista: aquí 'ls t'è tots apuntats.

C. GUMÁ.

os esquerrans y 'ls romeristas ja han fet lo cop.

De brasset varen anarse'n al meeting del Teatro Real á fer propaganda. La majoria del públich se preparava á presenciar una funció bufa, y va resultar una funció acrobática.

¡Mare de Dèu y quinas planxas!

Obri plassa en Becerra, l' antich barricadero, que devia dur lo discurs estudiant. ¡Oh, de fixol! Figúrinse

que va saludar al bello-sewo, en lo moment en que al teatro no hi havia cap dona.

—¿Que no hi ha cap dona? deya un xusco: si senyors: aquí hi ha l' esquerra, qu' es femella, la Tontoria, la Inconseqüencia, la Gana y la Ridiculés.

En Linares Rivas, contra la costum seguida fins are per l' esquerra, va anteposar la monarquia á la llibertat.

¡Qué s' hi ha de fer! La política es per aquesta gent com un joch de cartas: ells escapsan y remenan á la mida del seu gust, y de aquí aquí 'l rey va á sobre; de aquí aquí va á sota.

En quan á n' en Romero Robledo, 'l públich del galliner va xiularlo.

¡Pobre gall de Antequera!
Ni al galliner t'è cap partit.

Per ordre del Papa ¡si senyors, del Papal s' ha cantat un Te-Deum en totas las iglesias de Italia en acció de gracias per la salut del rey Humbert.

¡Ay, ay, ay!... Si van seguint aixís las cosas, aviat veurem en totas las iglesias á sant Miquel abressat ab lo dimoni.

Acaba de morir la condesa de Chambord, deixant una fortuna de cinquanta milions de pessetas.

Fortuna que prové dels seus antepassats que havian passat pèl trono.

Per cert que algún, com Lluís XVI, va deixarhi 'l cap.

Mes entre gent *comme il faut*
ja se sab
que molt bé 's pot perdre 'l cap;
pero la fortuna no.

Y are vè lo més curiós:
La condesa de Chambord ha nombrat heréus als germans D. Alfonso y D. Carlos, héroes tots dos, l' un de Cuenca; l' altre de l' As d' oros.

¡Tira peixet, vinticinch milions de pessetas per barba!

Que reduhits á especie, representan cinch milions de húngaras de duro.

¡Alsa amigo!

Grans desordres á Bélgica.

Casas cremadas, atropellos y tiros. Sembla que 'ls establiments que van ser objecte predilecto dels amotinats sigueren las tabernas.

¡Lo que pot lo patriotisme!
Perque ells lo que volian era *estar ben belgas*.

Lo Terso qu' era avants decidit partidari de la fracció intransigent del seu partit, are s' inclina als transigents.

¡Capritxos de rey absolut!

¡Es tant bonich donar una puntada de péu al gos que vè á lleparnos las mans!...

Peró 'ls carlins se 'n tenen la culpa. ¿Per qué podent ser personas, se dedican á fer de gossos?

Lo més bonich es que are ordena als seus partidaris que se sometin á las ordres dels bisbes.

—¿Y' us hi someteréu, preguntavan l' altre dia á un ex-cabecilla?

Y aquest va respondre:
—¡Vaya! Jo ja fa més de un any que tiro cada dia bisbe á l' olla.

Los conservadors han desistit de presentar candidat per Barcelona á D. Manuel Durán y Bas.

¿Hi vas?
¡Donchs no hi val!

Una frase á propósit de la manera ab que pretenen fer la República 'ls jefes de las distintas fracciones en que 's divideix la gran familia republicana.

«Castelar vol ferla ab un discurs; Salmeron ab silogismes; Pi y Margall ab escripturas y Ruiz Zorrilla ab sargentos.»

Per supuesto, aquesta frase no es nostra; es de un periódich monárquich.

Y bèn mirat ¿qué ha volgut dir, al cap de vall, l' autor de la frase: que 'ls republicans no estém de acord en la millor manera de fer la República?

No importa. ¡Mientras hi estigan los monárquichs!

Perque ningú 'm negará que aquests la están fent ab los seus desacerts.

En materia d' eleccions, governi qui governi, sempre aquí á Espanya passa lo mateix.

Los adictes guanyan casi totas las mesas; las oposicions casi cap.

Y encare dirán que 'l cos electoral no es conseqüent. Sempre guanyan los mateixos: los adictes.

¡Lo cos electoral! ¡Quina paraula més significativa! Perque un *cos* en catalá significa un difunt. Y del cos electoral si 'n treyan los difunts ¿qué 'n quedaria?

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Sol-so-na.*
 2. ANAGRAMA.—*Vocal-Calvo.*
 3. ENDAVINALLA.—*Didal.*
 4. TRENCA CLOSCAS.—*Lo cant de la Marsellesa.*
 5. GEROGLIFICH.—*Per grans las espigas.*
- Han endavinat totas las soluciones los ciudadanos J. M.º Bernis, Noy de la Dida, Lleó Casulá y Jenani; 4 Pau de las Timbalas; 3 Pepet d' Esplugas y A. Benet y Lola y 2 no més, Macarronelli Tarrasench.

XARADA.

Per pescar *invers-primerá*,
tot auvell t'è *quart-segona*,
musicals son *dos-tercera*
prima ne t'è la persona;
cuarta n' es una vocal
tersa-dos se 'n diu la tia
y veurás qu' es mon *Total*
un país de Oceania.

J. MONT.

ENDAVINALLA.

Mon ser en un punt comensa
y en un punt t'è de acabar,
y aquell que mon nom acerti
tant sols dirá la meytat.

ANÓNIM.

ANAGRAMA.

—Déume un xich de *tot didot*.
—Ja t'è 'n pots aná á la *Tot*.

DOS CASATS AB FILLS.

CONVERSA.

—Per molts anys, ja sè qu' es lo seu sant, que las logri felissas.

—Gracias, Mercé, en vida t'eva.
—No fassas cap cumpliment... per mí...
—Entra que vull donarte una cosa. ¿Véus aquesta capsa?

—Sí, ¿qui hi ha?
—Lo que tots dos havém dit.

PEPET D' ESPLUGAS.

GEROGLIFICH.

× +
IIII
LI DI

DOS TREMPATS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Jordana (a) Gosi, Macarronelli Tarrasench, Senyor Sech, Francisco y Ramon. A. Boix Zorrillista, Setmesó del Tivoli, J. Trujols, Pensament Florit, Marieta del Forn, Jayet de Reus, Pepet del Hort del Pere, N. Castelló y M. Trompetero, J. Lambert y Camilo Kleks: *Lo qu' envian aquesta semana no fá per casa.*

Ciudadans Jenani, A. Benet y Lola, Un de la Vall d' Aran, Angel Garcia, J. Starams, T. Gasmazo, Pepet d' Esplugas, Un Diplomático, R. y T. Patillassas, J. M.º Bernis, Mut Xerrayre, Un noy que jo conech, J. F. V. de Sant Gervasi, Oll de ratas, Un de l' Olla, Jataredillo, P. Petit de Reus, J. Asmarats, Un Tapé y F. de T. Taronja de Convent, N. de Tap d' Ampolla, Francisco y Peret, T. y M. Petit húsar, Eudalt Sala, P. Torrebaddella, Domine Labie y Pecat dirho: *Insertaréu alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadá J. P. (San Celoni): Lo fet hauria de estar més precísat y mirar si la lley dona dret al funcionari a que 's refereix per fer lo que fa.—Ciudadá Paco: L' articlet esta bé; lo demés no tant.—R. P. y S.: Vosté t'è rahó; no serveix.—Majo del Vall: L' article no serveix; pero hi ha pasta per ferlo.—A. S. y P. (Vilafranca): No val ja pena de parlarne y ademés ha perdut ja la oportunitat.—Tanmalich Temiuq: Ja hi pensém, ja; pero tenim tant poch puesto.—J. Montero: Va bastant bé.—Elecxear Coma: No fila.—A. Bofarull y P.: No podem contestar detalladament per falta d' espay.—S. Ust: Molt bé.—J. Planas: La poesia té poch interés y hi ha ademés alguns ríptims.—S. U. S. T.: Ho aprofitaréu tot.—R. (Sitjes): Las noticias si no 's proban poden donar lloch á la formació de causas criminals y nosaltres no podem eixirne responsables.—J. Ll. (Esparraguera): Aquesta clase de noticias no poden publicarse.—Pepet del Carril: Los epigramas son massa veris: no n' hi ha més que un de conforme.—P. Jodella: No fila prou.—J. Aine R.: Lo mateix li dihem.—A. B. (Hostafranchs) y Barrina (Granollers): Quedan servits.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

NO HI HA TEMPS QUE NO TÒRNI.

L' impertinent D. Cristino
fà no més quatre ó cinch anys,
cansat de la Monarquia
cap á Paris se 'n va anar;

Are no sè 'l que demana
ni sè si li donaran:
quan se cansi de 'n Sagasta
ab un salt hi tornarà.